

Un pumn de țărână

Katalin Cadar

Înainte să mă nasc, cred că am fost un petec de țărână, neroditor,
peste care a căzut blestemul strămoșilor mei.
Cândva...

Și într-o zi, Dumnezeu m-a luat în palmele Sale
și a suflat cu putere peste mine,
până când am luat forma și asemănarea chipului său din oglinda Cerului. Trupul mi l-a scos din
ecuația perfecțiunii,
impecabil,
cu daltă imperfecțiuni, subțire și mic.
Port peste el mătăsurii de complexe, mari și multe.
Ochii îmi sunt uneori, acoperiți cu umbrele unor visuri stinse.
În pântec mi-e sădită sămânța veșniciei, de-a fi nemamă.
În palmă ascund linia vieții, mușcată de un destin cu dinți de șarpe veninos . Uneori, gânduri
colorate, pestrițe, multe și întrebări fără răspuns
își fac cuib în mintea mea, în miez de noapte, așteptate.
În suflet îmi adie câte un straniu sau cald sentiment.

Din când în când muțenia oglinzii din odaie mă privește ironic și îmi spune:

-Știi...

- Într-o bună zi, inima va răsună dintr-un clopote de vecernie
și vei fi din nou doar un pumn de țărână,
peste care furnicile vor căra în spinarea lor istoria clipelor atât banale, când ai crezut că ești, vei fi și
ai fost mai mult decât ești, vei fi și ai fost cândva.

Peste care Ploaia își va arunca plânsul și Vântul urletul de durere.
Și peste care o buruiană îți va fi veșnic o floare,
atunci când nu va mai fi nimeni s-o rupă,
în amintirea ta.